

prima instanță: Judecătoria Chișinău (sediul Central)
Judecător: R.Pulbere
instanța de apel: Curtea de Apel Chișinău
Judecători: Iu.Cimpoi, I.Secrieru, A.Danilov

Î N C H E I E R E

28 martie 2018

mun. Chișinău

Colegiul civil, comercial și de contencios administrativ
al Curții Supreme de Justiție

în componența:

Președintele completului, judecătorul
Judecătorii

Valeriu Doagă
Nina Vascan
Tamara Chișca-Doneva

examinând admisibilitatea recursului declarat de către Socolov Iurii,
în cauza civilă la cererea de chemare în judecată depusă de către Gherștoga
(Socolov) Iurii împotriva lui Babalici Alexandru, Biroul Național al Asiguratorilor de
Autovehicule și Ghilan Adrian cu privire la repararea prejudiciului material,
împotriva deciziei Curții de Apel Chișinău din 21 noiembrie 2017, prin care a
fost respins apelul declarat de către Socolov Iurii și menținută hotărârea Judecătoriei
Chișinău (sediul Central) din 10 aprilie 2017 de respingere a acțiunii

c o n s t a t ă :

La 29 ianuarie 2014 Gherștoga (Socolov) Iurii a depus cerere de chemare în
judecată împotriva lui Babalici Alexandru, Biroul Național al Asiguratorilor de
Autovehicule și Ghilan Adrian cu privire la repararea prejudiciului material.

Reclamantul în motivarea acțiunii a indicat că la 11 octombrie 2012,
aproximativ la ora 19:20, deplasându-se cu automobilul de model „Mercedes CLK
200” cu n/î XXXX din str. Studenților, mun. Chișinău, din direcția str. Florilor spre
bd. Moscova, în regiunea stației de alimentare „LUKOIL”, a fost tamponat de un
automobil de model „Opel Kadet” cu n/î XXXX conducătorul căruia a părăsit locul
accidentului rutier.

Gherștoga (Socolov) Iurii menționează că urmare a tamponării, automobilul
său a fost proiectat în automobilul din față de model „VAZ 21013” cu n/î XXXX,
condus de prietenul acestuia Tetercev Dmitri, ambele automobile aparținând cu drept
de proprietate primului.

Astfel, potrivit probelor acumulate la materialul nr. 12831 vinovat de
producerea accidentului rutier s-a făcut conducătorul automobilului de model „Opel

Kadet” cu n/î XXXX, în privința căruia la data accidentului rutier nu era perfectat contract de asigurare obligatorie de răspundere civilă auto internă și care aparținea cu drept de proprietate, Babalici Alexandru. Deoarece, în rezultatul accidentului rutier au fost deteriorate automobilul de model „Mercedes CLK 200” cu n/î XXXX și automobilul de model „VAZ 21013” cu n/î XXXX, ambele aparținând cu drept de proprietate reclamantului, dânsului i-a fost cauzat prejudiciu material în mărime de 40 965,10 lei, apreciat potrivit raporturilor de evaluare a pagubelor, pentru efectuarea cărora a achitat suma de 1 000 lei.

Reclamația expedită pârâtului Babalici Alexandru cu solicitarea restituirii prejudiciului cauzat, deși a fost recepționată de acesta a fost lăsată fără răspuns, iar Biroul Național al Asiguratorilor de Autovehicule a refuzat achitarea despăgubirilor pe motivul că nu a fost stabilită persoana vinovată.

Solicită Gherștoga (Socolov) Iurii, încasarea de la Babalici Alexandru, Biroul Național al Asiguratorilor de Autovehicule și Ghilan Adrian, în mod solidar a sumei de 40 956,10 lei cu titlu de prejudiciu material cauzat în urma accidentului rutier care a avut loc la 11 octombrie 2012, a cheltuielilor privind efectuarea raporturilor de evaluare a pagubelor în mărime de 1 000 lei, a cheltuielilor privind asistența juridică în mărime de 3 500 lei și cheltuielilor, privind achitarea taxei de stat în mărime de 1 228,95 lei.

Prin hotărârea Judecătoriei Botanica, mun. Chișinău din 11 decembrie 2015, acțiunea înaintată de către Gherștoga Iurii a fost respinsă. (f.d. 149, Vol.I).

Curtea de Apel Chișinău prin decizia din 19 mai 2016, a admis apelul declarat de către Gherștoga Iurii, a casat hotărârea Judecătoriei Botanica, mun. Chișinău din 11 decembrie 2015 și a remis cauza la rejudecare. (f.d. 221-230, Vol.I)

La 13 noiembrie 2017, prin cerere de concretizare a cerințelor Gherștoga (Socolov) Iurii a solicitat suplimentar încasarea de la Babalici Alexandru a cheltuielilor de executare în sumă de 2 150 lei.

Ulterior, la 19 ianuarie 2017, Gherștoga (Socolov) Iurii conducându-se de prevederile art. 56 și 60 CPC, a majorat cuantumul pretențiilor din acțiune, solicitând suplimentar încasarea în mod solidar de la pârâți și a cheltuielilor de judecată în mărime de 2 426 lei.

Rejudecând cauza, Judecătoria Chișinău (sediul Central) prin hotărârea din 10 aprilie 2017, a respins cererea de chemare în judecată depusă de Socolov Iurii, ca neîntemeiată.

Nefiind de acord cu soluția adoptată de instanța de fond, la 25 aprilie 2017, Socolov Iurii, a declarat apel împotriva hotărârii Judecătoriei Chișinău (sediul Central) din 10 aprilie 2017, solicitând instanței de apel admiterea apelului, casarea hotărârii contestate, cu pronunțarea unei noi hotărâri prin care acțiunea să fie admisă.

Prin decizia Curții de Apel Chișinău din 21 noiembrie 2017 a fost respins apelul declarat de către Socolov Iurii și menținută hotărârea Judecătoriei Chișinău (sediul Central) din 10 aprilie 2017.

Pentru a decide astfel, instanța de apel și-a motivat soluția în baza prevederilor art. 117, 118 alin. (5) CPC, art. 1398 și 1410 ale Codului civil, art.19 alin. (1) lit. c), 20 alin. (5) și (6), 33 alin. (1) și (3) al Legii nr. 414 din 22 decembrie 2016 cu privire la asigurarea obligatorie de răspundere civilă pentru pagube produse de autovehicule,

hotărâri nr. 19/11 din 9 aprilie 2009 cu privire la aprobarea Regulamentului privind Fondul de protecție a victimelor străzii.

Cu referire la numele citate și în coraport cu materialele cauzei, instanța de apel a reținut că prima instanță a dat o apreciere corectă raportului juridic litigios, a constatat și elucidat pe deplin circumstanțele importante pentru soluționarea cauzei, iar concluziile instanței au fost expuse în corespundere cu probele administrate, normele de drept material fiind aplicate corect.

Totodată, instanța de apel a constatat că la caz, sunt neîntemeiate pretențiile lui Socolov Iurii împotriva lui Babalici Alexandru și Ghilan Adrian cu privire la repararea prejudiciului, or, la materialele cauzei nu se regăsesc procese – verbale întocmite în privința lor cu privire la contravenție administrativă, prin care dâșii să fie recunoscuți vinovați de producerea accidentului rutier.

La acest segment, s-a precizat că potrivit încheierii din 25 ianuarie 2013, în urma măsurilor de căutare întreprinse careva informație ce ar ajuta la depistarea automobilului de model „Opel Kadet” cu n/î XXXX, care a comis și părăsit locul accidentului rutier, nu a fost posibil de stabilit și s-a propus încetarea procedurii contravenționale în legătură cu expirarea termenului de prescripție a răspunderii contravenționale. (f.d. 11, vol.I) Iar, potrivit încheierii din 20 aprilie 2016, a fost suspendată procedura contravențională până la stabilirea șoferului vinovat în comiterea accidentului rutier. (f.d. 210-211, vol.I)

Referitor la pretențiile înaintate de către Socolov Iurii față de Biroului Național al Asiguratorilor de Autovehicule, instanța a reținut că acestea sunt neîntemeiate, deoarece automobilul de model „Opel Kadet” cu n/î XXXX, implicat în accidentul rutier, nu avea încheiat contract de asigurare obligatorie de răspundere civilă auto internă, iar autorul accidentului nu a fost identificat, participând la examinarea automobilelor doar Socolov Iurii.

La fel, din actele de examinare a mijloacelor de transport nu rezultă cine a fost invitat la examinarea mijloacelor de transport prin intermediul telegramei, astfel că nu au fost prezentate probe care ar confirma că în adresa Biroului Național al Asiguratorilor de Autovehicule a fost expediată telegrama pentru cunoștință de cauză a accidentului produs, precum și prezența la examinarea automobilelor.

Ca rezultat, având în susținere art. 19 alin. (1), lit. c), 20 alin. (5) și (6) al Legii cu privire la asigurarea obligatorie de răspundere civilă pentru pagube produse de autovehicule, instanța de apel a punctat că Socolov Iurii, nu s-a conformat dispozițiilor menționate, și anume, după ce a luat cunoștință de producerea accidentului, să asigure accesul Biroului Național al Asiguratorilor de Autovehicule în termen de 5 zile lucrătoare, la examinarea bunurilor avariate și să încheie un proces-verbal de constatare a pagubelor, astfel încât Biroul Național al Asiguratorilor de Autovehicule să dispună de posibilitatea de a constata întinderea reală a pagubelor.

Or, luând în considerare că Biroul Național al Asiguratorilor de Autovehicule nu a dispus de posibilitatea de a constata întinderea reală a pagubelor, îl va absolvi pe acesta, de obligația de a plăti despăgubirea de asigurare.

Instanța de apel a notat că urmează a fi respins și argumentul apelantului precum că, legea nu prevede expres ca condiție obligatorie pentru achitare despăgubirii de asigurare din Fondul de protecție a victimelor străzii, stabilirea

persoanei vinovate de producerea accidentului rutier, or, acestea sunt declarative și contrare cadrului legal.

Sub acest aspect, este de observat că pretenția cu privire la repararea prejudiciului moral nu poate fi admisă, or, nu a fost determinată persoana vinovată de comiterea contravenției.

La 5 februarie 2018 Socolov Iurii a declarat recurs împotriva deciziei instanței de apel, solicitând admiterea acestuia, casarea deciziei instanței de apel și hotărârii hotărârii primei instanțe, cu emiterea unei noi hotărâri de admitere a acțiunii.

În motivarea recursului, recurentul a reiterat motivele de fapt și de drept invocate în cererea de chemare în judecată și cererea de apel.

Totodată, a precizat recurentul că instanța de apel și instanța de fond nu a luat în considerare Biroul Național al Asiguratorilor de Autovehicule nu a solicitat accesul la automobilele avariate, având posibilitatea oricând de a constata întinderea reală a pagubelor. Or, în speță calitatea de asigurator o are Biroul Național al Asiguratorilor de Autovehicule.

Consideră că în speță se întrunesc condițiile pentru a obține despăgubirea din Fondul de protecție a victimelor străzii, iar motivul refuzului intimatului Biroului Național al Asiguratorilor de Autovehicule de achitare a despăgubirii de asigurare din Fondul de protecție a victimelor străzii, stabilirea persoanei vinovate de producerea accidentului rutier.

În conformitate cu art. 434 CPC, recursul se declară în termen de 2 luni de la data comunicării hotărârii sau a deciziei integrale. Termenul de 2 luni este termen de decădere și nu poate fi restabilit.

După cum denotă din actele cauzei copia deciziei integrale a instanței de apel din 21 noiembrie 2017, a fost expediată pentru cunoștință participanților la proces, inclusiv recurentului Socolov Iurii la 21 decembrie 2017, fapt confirmat prin scrisoarea de însoțire cu nr. de ieșire 18927 ce se conține la dosar. (f.d. 112)

În consecință, completul Colegiului civil, comercial și de contencios administrativ al Curții Supreme de Justiție consideră că recurentul Socolov Iurii s-a conformat prevederilor legale și a declarat recursul 5 februarie 2018, împotriva deciziei Curții de Apel Chișinău din 21 noiembrie 2017, în termen.

Examinând temeiurile recursului declarat de către Socolov Iurii în raport cu materialele pricinii civile, completul Colegiului civil, comercial și de contencios administrativ al Curții Supreme de Justiție consideră că recursul declarat este inadmisibil.

În conformitate cu art. 432 alin. (1) Cod de procedură civilă, părțile și alți participanți la proces sunt în drept să declare recurs în cazul în care se invocă încălcarea esențială sau aplicarea eronată a normelor de drept material sau a normelor de drept procedural.

Alineatele (2) și (3) ale aceluiași articol prevăd exhaustiv cazurile în care se consideră că normele de drept material sau de drept procedural au fost încălcate sau aplicate eronat, iar alin. (4) stabilește că săvârșirea altor încălcări decât cele indicate la alin. (3) constituie temei de declarare a recursului doar în cazul și în măsura în care acestea au dus sau ar fi putut duce la soluționarea greșită a pricinii sau în cazul în care instanța de recurs consideră că aprecierea probelor de către instanța judecătorească a

fost arbitrară, sau în cazul în care erorile comise au dus la încălcarea drepturilor și libertăților fundamentale ale omului.

Conform prevederilor art. 433 lit. a) Cod de procedură civilă, cererea de recurs se consideră inadmisibilă în cazul în care recursul nu se încadrează în temeiurile prevăzute la art. 432 alin.(2), (3) și (4) Cod de procedură civilă.

Completul Colegiului civil, comercial și de contencios administrativ al Curții Supreme de Justiție consideră că recursul declarat de către Socolov Iurii nu se încadrează în temeiurile prevăzute la art. 432 alin.(2), (3) și (4) Cod de procedură civilă.

Astfel, argumentele invocate în recursul declarat se referă la dezacordul recurentului cu soluția pronunțată de către instanța de apel, însă nu relevă încălcarea esențială sau aplicarea eronată a normelor de drept material, respectiv nu constituie temei de casare a deciziei recurate.

Totodată, completul Colegiului civil, comercial și de contencios administrativ al Curții Supreme de Justiție reține că recursul exercitat conform secțiunii a II-a are caracter devolutiv numai asupra problemelor de drept material și procedural, verificându-se doar legalitatea deciziei, dar nu și temeinicia ei în fapt.

În acest context, completul Colegiului civil, comercial și de contencios administrativ al Curții Supreme de Justiție reiterează și faptul că procedura admisibilității constă în verificarea faptului, dacă motivele invocate în recurs se încadrează în cele prevăzute în art. 432. alin.(2), (3) și (4) Cod de procedură civilă.

În această ordine de idei, completul Colegiului precizează că, în contextul normelor procedurale din Secțiunea a II-a, Capitolul XXXVIII Cod de procedură civilă, instanța de recurs nu verifică modul de apreciere a probelor de către instanțele de fond și de apel. Forța atribuită unei probe sau alteia, coraportul dintre probe, suficiența probelor și concluziile făcute în urma probațiunii sunt în afara controlului instanței de recurs.

Prin prisma art. 432 alin. (4) Cod de procedură civilă, instanța de recurs poate interveni în materia probațiunii doar sub aspect procedural și anume dacă se invocă că instanța de apel a apreciat în mod arbitrar probele, încălcând în mod flagrant regulile de apreciere a probelor stabilite în art. 130 Cod de procedură civilă, însă, din recursul declarat nu rezultă argumentul privind încălcarea flagrantă a regulilor de apreciere a probelor.

În acest sens, Curtea Europeană a Drepturilor Omului a relevat în jurisprudența sa constantă, rezultând din prevederile art. 6 § 1 al Convenției Europene pentru Apărarea Drepturilor Omului și a Libertăților Fundamentale, că nu se impune motivarea în detaliu a unei decizii prin care o instanță de recurs, întemeindu-se pe dispoziții legale specifice, respinge recursul declarat împotriva sentinței pronunțate de o instanță inferioară, ca fiind lipsit de șanse de succes (cauza Rebai și alții contra Franței, Comisia Europeană a Drepturilor Omului, 25 februarie 1995, nr.26561/1995).

În circumstanțele menționate, completul Colegiului civil, comercial și de contencios administrativ al Curții Supreme de Justiție ajunge la concluzia de a considera inadmisibil recursul declarat de către Socolov Iurii.

În conformitate cu art. art. 270, 433 lit. a), 440 alin. (1) Cod de procedură civilă, completul Colegiului civil, comercial și de contencios administrativ al Curții Supreme de Justiție

d i s p u n e:

Recursul declarat de către Socolov Iurii se consideră inadmisibil.
Încheierea este irevocabilă.

Președintele completului, judecătorul

Valeriu Doagă

Judecătorii

Nina Vascan

Tamara Chișca-Doneva